

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Jesu Kristi forsoning gir den største og endelige redning

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

Når vi vender oss til Jesus Kristus, verdens Frelser, redder han oss fra livets stormer gjennom sin forsoning.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River, Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek Hollow.

Jesu Kristi forsoning gir den største og endelige redning fra prøvelsene vi møter i dette liv. President Russell M. Nelson ga meg i oppdrag å innvie Casper Wyoming tempel sent i fjor. Det var en dyptgripende, følelsesladet og åndelig opplevelse. Det tydeliggjorde hvilken rolle templer spiller for å redde Guds barn gjennom Frelserens forsoning.

Stavene i Casper Wyoming tempeldistrikt omfatter en del av den landlige ruten som ble brukt av siste dagers hellige pionerer mellom 1847 og 1868. Som forberedelse til tempelinnvielsen, leste jeg om igjen noe av historien om ruten som gikk langs elven Platte nær Casper og fortsatte til Salt Lake City. Ruten hadde vært en gjennomfartsåre for hundretusener av vestlige nybyggere. Hovedfokuset mitt var de mer enn 60 000 siste dagers hellige pionerene som reiste denne ruten.

De fleste av våre pionerer kom med vogn, men rundt 3000 krysset i 10 håndkjerrekompanier. Åtte av disse håndkjerrekompaniene gjennomførte den monumentale reisen med bemerkelsesverdig suksess og få dødsfall. Willies og Martins håndkjerrekompanier i 1856 var unntaket.

Jeg gjennomgikk beretningene til Willies og Martins håndkjerrekompanier fra det tidspunktet de forferdelige værforholdene begynte. Jeg ble meget klar over utfordringene de sto overfor ved kryssingen av Sweetwater, Martins Cove, Rocky Ridge og Rock Creek Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, “This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies.” I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven’s Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven’s Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called “Devil’s Gate,” with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord’s creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father’s plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior’s Atonement. The Father’s plan of happiness is based on the Savior’s atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, “it ran like fire in dry stubble, and the hearts

Between Storms[Mellom stormer], av Albin Veselka

Jeg hadde ikke vært inne i Casper tempel før innvielsen. Da jeg kom inn i foajeen, ble jeg umiddelbart oppmerksom på et originalt håndkjerremaleri med tittelen *Between Storms*[Mellom stormer]. Maleriet var tydeligvis ikke ment å skildre tragediene som hadde skjedd. Mens jeg betraktet det, tenkte jeg: “Dette maleriet er riktig. De aller fleste håndkjerrepionerer opplevde ikke tragedier.” Jeg kunne ikke unngå å føle at dette er som livet generelt. Noen ganger er vi mellom stormer og noen ganger mellom skyer og solskinn.

Heaven’s Portal[Himmelens portal], av Jim Wilcox

Da jeg snudde meg til det originale maleriet på den andre veggen, med tittelen *Heaven’s Portal*[Himmelens portal], innså jeg at dette vakre sommermaleriet av det som ble kalt “Devil’s gate”, med den rolige og klare elven Sweetwater som renner gjennom den, viste skjønnheten i Herrens skaperverk, ikke bare utfordringene pionerene sto overfor i den fryktelige vintersesongen.

Deretter så jeg fremover, bak anbefalingsranken, og så et vakkert maleri av Frelseren. Dette vakte umiddelbart overveldende følelser av takknemlighet. I en verden med stor skjønnhet, er det også enorme utfordringer. Når vi vender oss til Jesus Kristus, verdens Frelser, redder han oss fra livets stormer ved sin forsoning i henhold til Faderens plan.

For meg var foajeen en fullkommen forbedelse til tempelets ordinansrom som lar oss motta opphøvelsens ordinanser, inngå hellige pakter og fullt ut ta imot og oppleve velsignelsene ved Frelserens forsoning. Faderens plan for lykke er basert på Frelserens sonende redning.

Pioneropplevelsen gir siste dagers hellige en unik historisk tradisjon og en mektig kollektiv åndelig arv. For noen hadde utvandringen pågått i årevis etter å ha blitt drevet med makt fra både Missouri og Nauvoo. For andre begynte det etter at president Brigham Young bekjentgjorde håndkjerreplanen, som skulle gjøre utvandringen rimeligere. Håndkjerrene kostet mye mindre enn vogner og okser.

En misjonær i England, Millen Atwood, sa at da håndkjerreplanen ble bekjentgjort “løp det som ild i tørt gress, og de fattige helliges hjerter

of the poor Saints leapt with joy and gladness.” Many had “prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn’t reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was

hoppet av glede og fryd.” Mange hadde “bedt og fastet dag etter dag og natt etter natt så de kunne få det privilegium å komme sammen med sine brødre og søstre i fjellene”.

De fleste av de hellige med håndkjerter opplevde motgang, men unngikk store uheldige hendelser. Men to håndkjerrekompanier, Willies kompani og Martins kompani, opplevde sult, var utsatt for iskaldt vær og mange dødsfall.

De fleste av disse reisende seilte fra Liverpool i England, i mai 1856, ombord på to skip. De ankom håndkjerre-utrustningsstedet i Iowa City i juni og juli. Til tross for advarsler dro begge kompaniene til Saltsjødalen for sent på året.

President Brigham Young ble først oppmerksom på den farlige situasjonen til disse kompaniene den 4. oktober 1856. Dagen etter sto han foran de hellige i Salt Lake City og sa: “Mange av våre brødre og søstre er på slettene med håndkjerter ... de må bli bragt hit. Vi må sende hjelp til dem ... før vinteren setter inn.”

Han ba biskopene stille med 60 muldyrspann, 12 eller flere vogner og ca. 11 tonn mel, og erklærte: “Gå og bring hit de som nå befinner seg på slettene.”

Det samlede antall pionerer i Willies og Martins håndkjerrekompanier var ca. 1100. Rundt 200 av disse dyrebare hellige døde langs ruten. Uten den betimelige redningen ville mange flere ha omkommet.

Vinterstormene begynte nesten to uker etter at de første redningsmennene forlot Salt Lake City. Beretningene fra medlemmene av Willies og Martins kompanier beskriver katastrofale utfordringer etter at stormene begynte. Disse beretningene skildrer også den store gleden da redningsmennene kom.

Mary Hurren beskrev ankomstszenen slik: “Tårer strømmet nedover kinnene til mennene, og barna danset av glede. Så snart folket kunne kontrollere følelsene sine, knelte de alle ned i snøen og takket Gud.”

To dager senere måtte Willies kompani gå den vanskeligste delen av ruten over Rocky Ridge i iskald storm. De siste av dem kom ikke frem til leiren før klokken fem neste morgen. Tretten mennesker døde og ble gravlagt i en felles grav.

Den 7. november nærmet Willies kompani

nearing the Salt Lake Valley, but that morning there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, "It was the worst river crossing of the expedition." Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water," heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. "I shall not live to reach Salt Lake," he said, "but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion."

President James E. Faust provided this marvelous summary: "In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God."

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke "the bands of death, having gained the victory over death" for everyone. For those who have repented of sins, He has "taken upon himself their iniquity and

seg Saltsjødalen, men den morgenen var det allikevel tre dødsfall. To dager senere kom Willies kompani endelig frem til Salt Lake, hvor de fikk en fantastisk velkomst og ble ønsket velkommen inn i de helliges hjem.

Samme dag var Martins kompani fremdeles 523 kilometer unna, og fortsatte å lide av kulde og utilstrekkelig med mat. Noen dager tidligere hadde de krysset elven Sweetwater for å nå det som nå kalles Martin's Cove, hvor de håpet å finne beskyttelse mot elementene. En av pionerene sa: "Det var den verste elvekrysningen på ekspedisjonen." Noen av redningsmennene – som min oldefar David Patten Kimball, som bare var 17 år gammel – tilbragte timer i det iskalde vannet sammen med sine unge venner, "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor og Ira Nebeker," og hjalp heroisk kompaniet å krysse over Sweetwater.

Selv om denne hendelsen har fått stor oppmerksomhet, innså jeg etter hvert som jeg lærte mer om redningsmennene, at alle fulgte profeten og spilte en avgjørende rolle i å redde de strandede hellige. Alle redningsmennene var heroiske, det samme var nybyggerne.

Da jeg studerte historien deres, verdsatte jeg de dyrebare relasjonene og det langsiktige evige perspektivet blant nybyggerne. John og Maria Linford og deres tre sønner var medlemmer av Willies kompani. John døde noen timer før de første redningsmennene ankom. Han hadde sagt til Maria at han var glad for at de hadde tatt reisen. "Jeg vil ikke være i live til å se Salt Lake," sa han, "men du og guttene vil, og jeg angrer ikke på alt vi har gjennomgått hvis guttene våre kan vokse opp og oppdra sine familier i Sion."

President James E. Faust ga dette fantastiske sammendraget: "Vi lærer en stor sannhet av håndkjerrepionerens heroiske innsats. Alle må gjennom en lutrers ild, og det ubetydelige og uviktige kan smelte bort som slagg og gjøre vår tro skinnende, intakt og sterk. Det virker som om enhver får sitt fulle mål av lidelse, smerte og ofte hjertesorg, også de som oppriktig prøver å gjøre det som er riktig, og være trofaste. Men dette inngår i renselsesprosessen for å bli kjent med Gud."

I sin evighetsformende forsoning og oppstandelse brøt Frelseren "dødens bånd, da han seiret over døden" for alle. For dem som har omvendt seg fra synder, har han "påtatt seg deres synder og deres overtredelser, har forløst dem og

their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.”

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life’s adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: “As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ.”

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, “When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace.”

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior’s Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior’s Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior’s Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, “[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second

tilfredsstilt rettferdighetens krav”.

Uten forsoningen kan vi ikke frelse oss selv fra synd og død. Selv om synd kan spille en betydelig rolle i våre prøvelser, blir livets motgang forsterket av feiltrinn, dårlige avgjørelser, andres onde handlinger og mange ting utenfor vår kontroll.

Forkynn mitt evangelium underviser: “Når vi stoler på Jesus Kristus og hans forsoning, kan han hjelpe oss å utholde våre prøvelser, sykdommer og vår smerte. Vi kan fylles av glede, fred og trøst. Alt som er urettferdig i livet, kan rettes opp gjennom Jesu Kristi forsoning.”

I denne påskehøytiden er vårt fokus på Frelseren og hans sonoffer. Forsoningen gir håp og lys i en tid som for mange virker mørk og dyster. President Gordon B. Hinckley erklærte: “Når hele historien er undersøkt ... er intet så underfullt, så majestetisk, så stort som denne nådegjerning.”

Jeg gir dere tre anbefalinger som jeg tror er spesielt relevante for vår tid.

For det første: Undervurder ikke betydningen av å gjøre det vi kan for å redde andre fra fysiske og spesielt åndelige utfordringer.

For det annet: Ta takknemlig imot Frelserens forsoning. Vi skulle alle strebe etter å vise glede og lykke selv i møte med livets utfordringer. Vårt mål bør være å leve optimistisk på den solfylte siden av gaten. Jeg har sett min kjære ledsager, Mary, gjøre dette hele sitt liv. Jeg har verdsatt hennes glitrende, oppbyggende tilnærming, selv når vi har møtt problemer i årenes løp.

Mitt tredje råd er regelmessig å sette av tid til trofast å reflektere over Frelserens forsoning. Det er mange måter å gjøre dette på i vår personlige religionsutøvelse. Det å være til stede på nadverdsmøtet og ta del i nadverden er imidlertid spesielt viktig.

Like viktig er regelmessig tilstedeværelse i et tempel der det er mulig. Tempelet gir oss en kontinuerlig erindring om Frelserens forsoning og hva den overvinner. Og ikke minst gjør tempelbesøk oss i stand til å sørge for en åndelig redning for våre avdøde kjære og fjernere forfedre.

På vår forrige konferanse understreket president Russell M. Nelson dette prinsippet og tilføyde: “[Tempel]velsignelsene ... bidrar også til å forberede et folk som vil bidra til å forberede

Coming of the Lord!”

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father’s plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

verden til Herrens annet komme!”

Vi må aldri glemme tidligere generasjoners ofre og eksempler, men vår hyllest, verdsettelse og tilbedelse skulle fokusere på verdens Frelser og hans sonoffer. Jeg vitner om at nøkkelen til Faderens plan for lykke er forsoningen som ble utført av vår Frelser Jesus Kristus. Han lever og leder sin kirke. Jesu Kristi forsoning gir den største og endelige redning fra prøvelsene vi møter i dette liv. I Jesu Kristi navn. Amen.